

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόρισμα.

Ψυχρὸς βόρειος ἄνεμος ἐνθ' ἄν.: Φυσᾷ βορισμαῖται
Κίτ. Μάν.

βορισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορίζω.

Ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ πρὸς τὸν βόρειον ἄνεμον:
Ὡς τὸ βορισμὸ ποῦ τότε βόρισε ἐχθόνισε κιόλας.

* **βοριστήρα** ἡ, βοριστέρα Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοριστήρι.

Σκεῦος ἀριστήριον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποχωρίζονται τὰ
πίτυρα τοῦ ἐκλεπισμένου σίτου.

βοριστήρι τό, ἀμάρτ. βοριστέρι Πόντ. (Οἶν.) β'ρι-
στέρι Καππ. (Φάρας.) β'ρισκέρι Καππ. (Φάρας.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορίζω.

1) Ἀνεμιστήριον, ριπίδιον Πόντ. (Οἶν.) Συνών. βο-
ρίστρα 1. 2) Λιχμητήριον δι' οὗ ἀναρρίπτεται εἰς τὸν
ἀέρα ὁ ἄλωνισθεὶς σῖτος πρὸς ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τὰ ἄχυρα
Καππ. (Φάρας.)

βορίστρα ἡ, Πελοπν. (Τριφυλ.) βορήστρα Πελοπν.
(Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορίζω. Τὸ βορήστρα ἐκ τύπ. βορῶ.

Βοριστήρι 1, ὁ ἰδ.

βορκοῦ ἡ, Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Γυνὴ ὀκνηρά.

βόρκωμαν τό, Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορκώνω.

Ὀκνηρία. Συνών. τεμπελιά.

βορκώνω Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βορκοῦ.

Καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀφροντισίαν, ὀκνηρίαν: Φρ.
Ἐβόρκωσεν καὶ κάθηται (στρογγυλοκάθισε ἀφροντις, στρώ-
θηκε ὡς τὴν τεμπελιά).

βορκωτὸς ἐπίθ. Κύπρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. βορκώνω.

Ὁ ἔχων τοὺς ἐν ἑαυτῷ χάλικας κεκαλυμμένους ὑπὸ
πηλοῦ, ἐπὶ οἰκοδομῆς, ὅταν οἱ χάλικες τίθενται ἐπὶ στρώ-
ματος πηλοῦ καὶ καλύπτονται ἔπειτα δι' ὁμοίου στρώ-
ματος, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἐπιτίθενται οἱ μεγάλοι λίθοι: Χτί-
σμαν βορκωτόν.

βόρος ὁ, Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορίζω.

Τὸ λίχνισμα τῶν δημητριακῶν καρπῶν. Συνών.
βόρισμα 5.

βορώνω Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βορβάς. Διὰ τὸ σύνθετον ἀποβορώνω
ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 16 (1951) 3.

1) Σβήνω (ἐκ τῆς ἀρχικῆς σημ. τοῦ ψύχομαι, κρυώνω).

2) Μαραίνομαι, ἰδίως ἐπὶ λαχανικῶν μαραινομένων
ἐν τῇ βράσει δι' ἀνεπάρκειαν τοῦ πυρός. 3) Μεταφ.
ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι: Ἐβόρωσεν ἡ καρδιά μ'.

βόσκα ἡ, Νάξ. (Γαλανᾶδ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βόσκω.

Βοσκή, νομή: Βγάζω τὰ ζᾶ ὡς τὴ βόσκα. Συνών.
βοσκάδα, βοσκή A 1.

βοσκάδα ἡ, Σίφν. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκή παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. βο-
σκάδες.

1) Βοσκή Σίφν.: Κάνει τὴ βοσκάδα του τὸ πρόβατο.
Συνών. βόσκα, βοσκή A 1. 2) Τὸ πρὸς νομὴν χόρ-
τον ἢ ἄνθος Σῦρ.

βοσκάκι τό, Κρήτ. Ρόδ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βοσκὸς διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -άκι.

Μικρὸς βοσκός, ποιμενόπαις: Θωρεῖ ὁ παππᾶς πῶς
τὸ βοσκάκι δὸν δὲν εἶναι τὸ ἴδιο καὶ μὲν ἡμέρα τὸ παίρ-
νει ἀποπίσω (ἐκ παραμυθ.) Κρήτ. || Ἄσμ.

Νὰ βάλω μέσα καλογραιὰς καὶ ἀπόξω καλογέρονς

κ' ἢ ἀπατῇ μου καλογραιὰ καὶ ὁ ἄντρας μου βοσκάκι
Ρόδ. Συνών. βοσκαρέτιν, βοσκαρίδιο, βοσκαρί-
διν, βοσκαρόπουλλο, βοσκαρουδάκι, βοσκαρούδι 1,
βοσκόπουλλο (ἰδ. βοσκοπούλλα 2), βοσκούνι, τσο-
πανάκι, τσοπανόπουλλο.

βοσκάρα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκάρις.

Τρυγόνι τὸ ὁποῖον δὲν ἀποδημεῖ αὐθημερόν, ἀλλὰ
μένει ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν νῆσον διὰ νὰ βοσκήσῃ. Συ-
νών. βοσκαρούδα, βοσκαρούλλα.

βοσκαρᾶς ὁ, Κρήτ. Θηλ. βοσκαροῦ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρᾶς κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

1) Ποιμὴν ἀτημέλητος καὶ ἄγριος τὴν ὄψιν Κρήτ.

2) Θηλ., γυνὴ βόσκουσα ζῶα Κύπρ.: Ἄσμ.

Ἄν πᾶς ποτδεῖ δαιρέτα μου τὴν βοσκαροῦν τὴν κόρην,
δαιρέτα μου τὸν πλάτανον, δαιρέτα μου τὴν βρύσιν.
Συνών. βοσκαρίδα.

βοσκαράτσος ὁ, Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βοσκάρις.

Μέγας βοσκός.

βοσκαρέτιν τό, Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βοσκάρις.

Βοσκάκι, ὁ ἰδ.

βοσκαριά ἡ, Κρήτ. Πελοπν. κ. ἀ.—Λεξ. Βλαστ.
286 βοσκαρὰ Α.Κρήτ. βοσκαρέα Κάπρ. ὀσκαρέα
Κάπρ. (Ἐλυμπ.) βοσκαρὲ Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκάρις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιά. Τὸ βοσκαρέα κατ' ἀναλογικὴν ἐπίδρασιν τῶν εἰς
-έα οὐσ.

1) Τὸ πρὸς νομὴν χόρτον Ἀντικύθ. Κρήτ.—Λεξ.
Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Συνών. αἶτρα 3, βοσκή A 2, σανός.

β) Ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν εἶναι ἀφθονος ἡ χορτονομὴ
Πελοπν. 2) Τόπος ἔχων χόρτον πρὸς βοσκήν Κάπρ.
(Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Κρήτ.: Ἄσμ.

Ποτέ μου νὰ μὴ δαδρευτῶ, ἐσένα δὲ σὲ παίρνω,
γιατὶ δὲν ἔχω βοσκαρὰ νὰ πᾶ' σὲ μεταδένω

Κρήτ.

Ποῦ ἔχε καὶ Κωσταντὴν βοσκὸ καὶ Κώσταν τυροκόμο
κ' εἶχε τὴν βοσκαρέα του ἄνω ὡς τὴν Ὑπερέα
Κάπρ.

βοσκαρίδα ἡ, ἀμάρτ. βοσκαρία Κῶς ὀσκαρία
Κάπρ. βοσκαρ'δ' Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκαρίδιν.

Γυνὴ βόσκουσα ζῶα, ποιμενίς. Συνών. βοσκαροῦ,
δι' ὁ ἰδ. βοσκαρᾶς 2.

